

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Р4 У 182/21
Дана 24.06.2021. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, судија Елена Петровић, на основу Годишњег распореда послова Управног суда за 2021. годину Су I-2 345/20-1 од 23.11.2020. године, поступајући по приговору АА из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Милош Николић, адвокат из Зајечара, Улица генерала Гамбете број 44/6/9, ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 10350/19 (2017), применом члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), дана 24.06.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ приговор АА из ..., ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 10350/19 (2017), као **НЕОСНОВАН**.

Образложење

АА из ... поднео је, преко пуномоћника, препоручено поштом дана 05.05.2021. године приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 10350/19 (2017), а који приговор је у суд примљен дана 06.05.2021. године. Наводи да се Основни суд у Зајечару решењем 1П1-1012/18 од 20.12.2018. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање у парници тужиоца против туженог Привредног суда у Зајечару, ради поништаја решења из радног односа и да је предмет запримљен у Управни суд дана 18.06.2019. године под пословним бројем У 10350/19, те да је у статусу "нерешен" већ скоро две године. Сматра да Управни суд није ни надлежан за суђење у овом предмету већ да је стварно и месно надлежан Основни суд у Зајечару. Предлаже да Управни суд усвоји приговор, утврди да му је повређено право на суђење у разумном року и наложи изазивање сукоба надлежности ради враћања предмета Основном суду у Зајечару или предузимање других процесних радњи које делотворно убрзавају поступак.

Увидом у решење Управног суда Р4у 228/20 од 09.09.2020. године, донето поводом ранијег приговора АА ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 10350/19 (2017) утврђене су следеће чињенице и околности:

АА из ... поднео је дана 05.04.2017. године, преко пуномоћника, тужбу Основном суду у Зајечару против туженог Привредног суда у Зајечару, ради поништаја решења бр. V Су-32/16-6 од 30.12.2016. године, у предмету из радног односа. Оспореним решењем, ставом I диспозитива, тужиоцу – председнику суда, утврђено је право на накнаду зараде за време трајања удаљења са функције због одређеног притвора решењем Вишег суда у Београду КПП По 1 бр. 38/2016 од 11.12.2016. године, у висини од једне четвртине (1/4) зараде, док је ставом II диспозитива одређено да ће накнаду зараде одређене претходним ставом вршити Виши суд у Београду регресом, а по претходном обрачуну и исплати зарада од стране Привредног суда у Зајечару. Основни суд у Зајечару донео је дана 23.05.2017. године пресуду због пропуштања 1.П1-590/2017, којом је, ставом I диспозитива, усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење Привредног суда у Зајечару, док је ставом II диспозитива обавезан тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове ближе наведене у диспозитиву те пресуде. Даном 07.06.2017. године тужени је, преко законског заступника, изјавио жалбу против наведене пресуде због пропуштања од 23.05.2017. године, а пуномоћник тужиоца је дана 23.06.2017. године доставио одговор на жалбу. Одлучујући по жалби туженог, Апелациони суд у Нишу је донео решење Гж1 2883/2017 од 18.09.2018. године којим је укинута пресуда због пропуштања Основног суда у Зајечару 1П1 590/2017 од 23.05.2017. године и предмет је враћен истом суду на поновно одлучивање. Основни суд у Зајечару је дана 20.12.2018. године на припремном рочишту, у наведеном предмету, који се након враћања на поновни поступак водио под бројем П1. 1012/18, донео решење П1. 1012/18 којим се Основни суд у Зајечару оглашава стварно ненадлежним за одлучивање по тужби, уз напомену да по правоснажности решења списе предмета треба проследити Управном суду као стварно и месно надлежном суду. Против наведеног решења од 20.12.2018. године пуномоћник тужиоца је изјавио жалбу, по којој је одлучивао Виши суд у Зајечару и донео решење Гж1.18/19 од 11.04.2019. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено је решење Основног суда у Зајечару П1.1012/18 од 20.12.2018. године. Списи предмета достављени су Управном суду на надлежност од стране Основног суда у Зајечару дана 27.06.2019. године, уз пропратни допис 1. П1-1012/18 од 24.06.2019. године. Решењем Управног суда број 12 У 10350/19 од 31.08.2020. године пуномоћнику тужиоца наложено је уређење тужбе на тај начин што ће прецизно означити коначни управни акт који се тужбом побија, по броју, датуму и доносиоцу, јер је нејасно да ли је тужба поднета против решења Привредног суда у Зајечару V СУ-32/16-6 од 30.12.2016. године или против решења Жалбене комисије судова у Београду од 10.02.2017. године. Увидом у податке Централизованог система за управљање предметима на стандардизован начин Управног суда – САПС утврђено је да је предмет У 10350/19(2017) дана 29.12.2020. године достављен Врховном касационом суду, а поводом Захтева за решавање сукоба надлежности од 22.12.2020. године који је Управни суд поднео Врховном касационом суду. Решењем ВКС-а Ус 45/20 од 27.04.2021. године одређено је да је за поступање у овој правној ствари стварно и месно надлежан Основни суд у Зајечару.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 98/06) свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен

суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према члану 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (из 1950 уз додатне протоколе), коју је 2003. године ратификовала Државна заједница Србија и Црна Гора (“Службени лист СЦГ-Међународни уговори”, број 9/03), чији је сукцесор Република Србија, свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се изриче јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, нужно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

Према члану 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи.

Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у предмету Управног суда У 10350/19 (2017), понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Врховног касационог суда, Уставног суда, као и међународних институција за заштиту људских права, Управни суд налази да је приговор неоснован.

Наиме, списи предмета достављени су Управном суду на надлежност од стране Основног суда у Зајечару дана 27.06.2019. године, те је Управни суд решењем од 31.08.2020. године наложио пуномоћнику тужиоца да уреди тужбу у смислу прецизног означања коначног управног акта који се тужбом побија и то по броју, датуму и доносиоцу, будући да тужба садржи недостатке који спречавају рад суда у овој управној ствари, а са којих ни предмет није могао бити решен. Поводом наведеног, Управни суд је дана 22.12.2020. године сачинио захтев за решавање сукоба надлежности у предмету У 10350/19 (2017) који је дана 29.12.2020. године достављен Врховном касационом суду. Решењем ВКС-а Ус 45/20 од 27.04.2021. године одређено је да је за поступање у овој правној ствари стварно и месно надлежан Основни суд у Зајечару те је предмет прослеђен Основном суду у Зајечару.

Управни суд је ценио наводе приговора, па је нашао да они не могу довести до другачије оцене суда у погледу заштите права на суђење у разумном року, с обзиром да је суд по пријему неуредне тужбе са списима најпре наложио њено уређење а затим и приоритетно поступајући захтевао решавање сукоба надлежности са циљем правноснажног окончања поступка.

Са изнетих разлога, Управни суд је, у смислу одредбе члана 10. став.2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио као диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.06.2021. године, P4 У 182/21

Лице овлашћено за поступање
по приговорима ради убрзавања поступка
С у д и ј а
Елена Петровић, с.р.

Поука о правном средству

Против овог решења дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема истог, председнику Врховног касационог суда, а преко председника овог суда.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП